

Izhaja:

10. in 25. vsakega
mesca.

Dopisi naj se frankujejo.
Rokopisi se ne vračajo.
Razpošilja se v tiskarni.

MIR.

Velja:

za celo leto 1 gold.
za pol leta 50 kr.

Denar naj se pošilja pod
napisom: Izdajatelju
„Mira“.

Vsakemu svoje!

Leto VI.

V Celovcu 25. aprila 1887.

Št. 8.

Prošnja.

Že teče drugo četrletje, vendar ne-
kateri starih naročnikov niso še poslali na-
ročnine za l. 1887. Prosimo torej, da ali
naročnino pošljejo ali pa „Mir“ nazaj za-
vrnejo. Ako „Mir“ pride nazaj, vsaj vemo
pri čem da smo. **Upravništvo.**

Kmečki zbor v Lipi pri Grebinji.

V 5. številki dne 10. marca je „Mir“ pri-
nesel to-le vabilo: „15. marca t. l. bode pri gosp.
Pučeju v Lipi pri Grebinji ob 10 uri kmečki
zbor; kar se sklene, predložilo se bode svit-
lemu cesarju. Kmetje! ne zamudite te priložnosti!
Aleš Otič.“

O tem kmečkem zboru ali shodu se je „Miru“
to-le naznanilo: 15. marca smo se pri Pučeju zbrali.
Snega je bilo veliko, vreme neugodno, vendar se
nas je zbralo okoli 160 kmetov iz okolice pa tudi
iz daljnih krajev, še clo iz unkraj Drave. Aleš
Otič je najprej pričujoče lepo pozdravil in povabil,
naj zvesto poslušajo. Za njim se je oglasil tudi
gosp. Mačnik iz Celovca in govoril po nemško.
Govoril je stare znane zlate besede, da naj bi vsi
kmetje po celem Koroškem bili enega duha in
enega srca, da naj bi stali vsi za enega in eden
za vse, da naj bi Nemci in Slovenci sklenili eno
kmečko zvezo in tako pomagali eden drugemu.
Mislili smo si: to bi bilo res prav lepo; pa ma-
jali smo z glavami, ko smo se spominjali, kako
so nam nemško-liberalci gospodarili celih dvajset
let. Zdaj, ko smo kmetje, obrtniki in rokodelci
vsi že na kantu, zdaj se ravno ti gospodje po-
nujajo in urivajo nam ko naši najboljši prijatelji
in odrešeniki. Potem je poprijel za besedo gosp.
Aleš Otič, ki je že pri kmečkem shodu na Du-
naju lansko leto prav krepko govoril in odkrival
rane in težave kmečkega stanu. Rekel je: Kmetje
imamo davkov, da jih skorej imenovati ne mo-
remo, — tukaj nimamo ne stelje ne drv; drago
jih moramo od grajščine kupovati in zraven pa še
dalječ po nje hoditi. Ne bode več dolgo, da bomo
tukaj imeli puščavo, ako nam svitli cesar ne po-
magajo. Prošnjo smo torej sklenili poslati svitlemu
cesarju, naj se nas ubogih kmetov usmilijo in nas

rešijo beraške palice. Na te besede so vsi priču-
joči roke vzdigovali in z velikim hrupom vpili:
„Živio svitli cesar! oni so naš oče, ki se bojo nas
usmilili!“ Vse je bilo tako navdušeno, da se po-
pisati ne more. Prošnjo na svitlega cesarja smo
17. marca poslali na Dunaj. Bog daj srečo, po-
moči smo tukajšni kmetje sila potrebni! — Vas
in vse česti vredne gospode s sklenjenimi rokami
prosim: Pomagajte nam, da ne poginemo. Kakor
ribei v sv. evangelju vpijemo tudi mi kmetje, kte-
rih je 220, med njimi pa jih ni 10, da bi ne imeli
polno dolgov na svojem posestvu.

Zdaj sklenem svoje pismo in Vas pozdravljam
v besedi in v duhu, pa ostanem Vaš zvesti in
ponižni prijatelj do hladnega groba.

Le samo to se je „Miru“ sporočalo o tem
kmečkem shodu. „Allgemeine Bauern-Zeitung“,
ktero Koroški pavrnpunt v Celovcu na svitlo daje,
pa pripoveduje veliko več. Po tem časniku tudi
„Mir“ sporoča: Po govoru gosp. Otiča je po-
prijel za besedo spet gosp. Mačnik iz Celovca in
govoril o „Koroškem pavrnpuntu“ poldrugo uro.
Pravil je, kaj namerava pavrnpunt, kako hoče svoj
namen doseči, on je volje pomagati kmečkemu
stanu, kteremu se strašno žalostno in hudo godi.

Ob 1/2 se je shod malo počil, jedli in pili so
in ob 1/2 treh se je spet začelo posvetovati. Med
tem počitkom je bil vladni komisar razlagal
kmetom to po slovensko, kar jim je bil g. Mač-
nik pravil po nemško, s čem so bili kmetje dokaj
zadovoljni. 75 pričujočih kmetov se je
oglasilo, da pristopijo h Koroškemu
pavrnpuntu. Polovica izmed njih je prosila,
naj se jim spisi, ki jih pavrnpunt na svitlo daje,
pošilja v slovenskem jeziku, kar se jim je tudi
obljubilo. Med govorom, kterega je popoldne imel
gosp. Mačnik, je prišel tudi gosp. Kužaj, po-
sestnik v Tribeji Libeliške občine. Ta je tudi go-
voril in sicer slovenski. Opominjal je pričujoče
kmete, naj v kmečkih zadevah trdno vkup držijo
in vse narodne in druge pričkarije in strankarije
na strani pustijo: tedaj še-le prisije kmečkemu
stanu solnce boljših časov, pred vsem morajo sami
med seboj biti edini. V tem duhu je govoril tudi
Ravnik iz Grebinja. Potem se je predsednik
gosp. Otič zahvalil, da so kmetje tako obilno
došli, tako zvesto poslušali in mirno se obnašali.
Vsi vkup so glasno zaupili: „Slava slovenskemu
kmečkemu stanu Velikovškega in Pliberškega
okraja!“ Sploh se je izrekla želja, naj se v teh
okrajih napravijo „pavrntog“ in kmečki shodi. Gosp.
Mačnik je obljubil, da bode to željo naznanil
odboru „pavrnpunta“.

Dva dni po tem kmečkem shodu v Lipi je imel odbor pavrnunta pri Ribiču v Celovcu veliko sejo, o kateri „Allg. Bauern-Zeitung“ med drugim sporoča to-le: „Gosp. Mačnik prednaša popis kmečkega shoda, katerega je g. Aleš Otič k Pučju v Lipi sklical in h kateremu je bil tudi g. Mačnik povabljen. Po predbranem popisu odborniki vsi vstanejo in se zahvaljujejo gg. Mačniku in Kužaju, katerim se gre zahvaliti, da je 75 kmetov pristopilo k pavrnuntu.“

Gosp. Mačnik stavi predlog, naj se ti-le gospodje postavijo za zaupne može Velikovskega in Pliberškega okraja: Jožef Kraut na Bistrici pri Pliberku, Fr. Nagele v Velikovu, Val. Plešušnik p. d. Tiefenbacher pri Rudi, Jožef Horner župan v Grebinju in Aleš Otič p. d. Kuster na Rudi.

Vse te lepe reči sporoča „Allg. Bauern-Ztg.“ v št. 7. dne 1. aprila.

O „Miru“ in njegovem vredniku pa piše ta časnik v ravno tej številki to-le: „Kmečki shod v Lipi Grebinji je sklical g. Aleš Otič, posestnik v Vazinčej gori. To je storil po nasvetu Jožefa Steiningerja, lastnika časnika „Mittelstrasse“. Ta shod bi imel prevzeti znano Steiningerjevo spomenico, ki obsega želje in prošnje kmečke zveze na Niže-avstrijskem in ki bi se potem bila izročila svetlemu cesarju. Gotovo zavoljo tega je tudi „Mir“ svojim bralcem priporočal, naj pridejo k temu shodu; kajti časnik „Mir“ Koroškemu pavrnuntu ni posebno prijatelj zavoljo tega, ker vindiški in nemški kmetje, ki so pri tem pavrnuntu, sprevidijo, da le tedaj kaj za kmeta dosežejo, ako v kmečki zvezi vse narodne in druge strankarije na strani pustijo, lepo složno delajo in samo edino le prid in srečo kmečkega stanú pred očmi imajo. „Miru“ se pa edinstvo kmečkega stanú posebno ne dopada, akoravno bi imel to edinstvo na vso moč podpirati; kajti njegov vrednik je ja katolišk duhovnik, oznanovalec vere, katere prva zapoved je ljubezen; on bi torej imel povsod z veseljem pomagati, da se razpor in sovražstvo med ljudmi odpravi in namesto tega ljubezen in edinstvo med ljudi vpelje in vtrdi, kar je ravno poglavitna naloga Koroškega pavrnunta. „Mir“ toraj, ki se k tej visoki krščanski misli dosedaj ni še mogel povzdigniti, upal je, da bode s tim, ako Steiningerjeve namene podpira, debel klin zabil med Koroški pavrnunt in ga raztrgal. Za tega del je pisal, naj kmetje le pridejo v velikem številu k shodu v Lipi, tam bojo „pravo“ zaslišali.“

No, Koroški pavrnunt spoštuje mnenje vsakega drugega človeka in tudi „Mira“ zavoljo tega ne sovražiti; pavrnunt hoče le kmeta lepo mirno podučevati in mu tako koristiti; on pa ne strastnega boja, v katerem si oba nasprotnika v naglosti in gorečnosti škodujeta, in se le smeje nek tretji, ki je obema nasprotnik. „Mir“ bode sicer to bolelo, da je v Lipi dosegel ravno nasprotno temu, kar je prav za prav doseči nameraval. Ako pa vrednik premišljuje, da edinstvo kmečkega stanú po naši deželi vendar le kmetu koristiti more, in vindiškemu kmetu ravno tako kakor nemškemu, in ker „Mir“ trdi, da dela le kmečkemu stanú v prid in srečo: ako „Mirov“ vrednik to premišljuje, njegova žalost in bolečina

nad nesrečo, ki jo je v Lipi doživel, ne bode tako velika. Ako bi temu ne bilo tako, moralo bi se misliti, da „Mirova“ skrb za srečo kmečkega stanú ni tako velika in resnična, in da ima vse kaj drugega v mislih, kar je kmečkemu stanú le v nesrečo in škodo.

Ta pisarija nas prisiljuje, da spregovorimo par besedi in denemo „Koroški pavrnunt“ na rešeto.

Kaj nam poročajo prijatelji naši?

Iz Celovca. (Zakaj se slovenska duhovščina pri poslednji volitvi ni vdeležila?) „Mir“ je unokrat pisal to-le: „Duhovniki so zvedeli, da je v novem času več rodoljubnih, sedanjemu ministerstvu vdanih duhovnikov pismeno in ustmeno, uradno in neuradno dobilo od vlade »Wischer« ali svarilo, naj se varujejo vsake narodne agitacije“. Te naše besede so nekateri narobe zastopili in krivo tolmačili. — „Slovenski Gospodar“ piše v 13. št. dne 31. marca: „Slovinci se niso pri zadnji volitvi v državni zbor udeležili; pravi se, da za to ne, ker je vlada branila duhovnikom, storiti kaj za volitve“. To pa ni resnica, da bi bila vlada duhovnikom branila storiti kaj za volitve; tega „Mir“ tudi ni pisal. Reč ta je tako-le: Več duhovnikov je prosilo, naj bi se slovenski otroci v šoli učili vsaj slovenski katekizem brati. Prošnje niso bile uslišane in duhovniki so vselej dobili od c. k. deželnega šolskega sveta marsiktero grenko besedo. — Več duhovnikov je dobilo faro, in postali so fajmoštri. Ta vesela novica pa je prinesla grenkega pelina seboj; v dekretu so namreč stale te-le besede vis. c. k. vlade: „dass er — novoimenovani fajmošter — sich in seinem künftigen Wirkungsgebiete vollständig nationaler Agitation und sonstigem Parteigetriebe ferne halten möge“. Kaj se je zgodilo nekemu znanemu rodoljubi, ki je dobil novo faro? Pri pogrebu rajnega knezoškofa dr. Fundra primega na pokopališču nek visok gospod in ga zaroti, da je faro sicer dobil, pa naj se zdržuje in varuje vsake narodne — seveda slovenske — agitacije. Kaj pa so ti gospodje zavozili? Vsi ti očesani gospodje so se trudili, da se volijo sedanjemu ministerstvu naklonjeni poslanci in sploh da se dela v duhu sedanje vlade. Dobili pa so tako plačilo! Veliko jih je pa taci duhovnikov, ki so pri vladi zapisani v črnih bukvah, ki niso ničesar zakrivali kakor to, da se liberalnim rogoviležem nasproti stavijo, Taaffejevo ministerstvo podpirajo in nemško-liberalnim časnikom malo štrno mešajo. Te žalostne razmere so bile par let tajne in neznane. Sčasoma so se pa raznesle med duhovščino in od tod je prišlo, da so pri zadnji volitvi duhovniki, ž njimi pa tudi pravi Slovenci ostali doma.

Iz Celovca. (Planinsko-rudniška družba) se imenuje sedaj nekdanja „Hüttenbergška unija“. Ta družba se je l. 1869 osnovala in nakupila fužin in grajščin za 6 milijonov samo na Koroškem. Nekaj let je šlo prav dobro, akcije so lezle na viš in za eno akcijo si moral dati 218 gld. Ni pa minulo pet let, jela je ta unija ali družba hirati. Že l. 1876 je Einspieler-jev časnik „Kärnt. Volksstimme“ začel donášati dopise, ki so dokazovali, da gre ta unija rakovo pot. Šlo pa je ven-

dar vse po starej navadi. Upravni svetovalci in viši uradniki so dobivali mastne plače, akcijonarji pa so jeli po obrestih zdihovati. Velikaši in prvaki te unije so si v svojeji zadregi hotli pomagati po drugem potu. Kupili so novih fužin in grajščin še po drugih deželah in družbo prekrstili v „planinsko-rudniško družbo“. Tudi so se akcije, ki so se prej glasile na 200 gld., znižale na 100, tako da so akcijonarji že pri tem zgubili polovico. Dalje se je vodstvo iz Celovca preselilo na Dunaj, da bode vodstvo bolj v sredi celega cesarstva in ložej trževalo s celim svetom. Pa menda tudi vse to „planinski rudn.-družbi“ ne bode pomagalo na noge. Akcije, katerih je sprva ena stala 200 gld., po tem se znižala na 100 gld., prodaja in kupuje se na Dunajski borzi za 19—20 gld. Časnik „Anker“, ki je namenjen samo za denarne in gospodarstvene zadeve in je pri teh rečeh zanesljiv, popisuje na obširno in široko, kako da je s „plan. rudn.-družbo“. Nimamo prostora za celotni članek, le nekaj iz njega posnamemo. Premoženja ima družba: 46.950.467 gld. v nepremičnem posestvu, 5.845.470 gld. v strojih in drugem orodju, v robi za prodaj 9.652.696 gld. in v gotovini 308.330 gld.; vse skup torej znaša njeno premoženje: 62 milijonov 756.963 gld. Dolg njen pa znaša: za akcije 30.000.000, za prioritete akcije 22.108.000 gld., vključenih je 3.302.599 gld. in drugih dolgov je 10.129.282 gld., vseh skup je torej dolgov 65 milijonov 539.881 gld. — Po tem „Anker“ našteva pregreške, zavoljo katerih je družba tako daleč zabredla, — slednjič pa kaže, kako bi si mogla še pomagati.

On svetuje: Naj se odpravi generalna vodnija na Dunaju, ki toliko denarjev požre; naj se zniža število in plača viših uradnikov; naj se vodnije postavijo pri posameznih fužinah; naj se prodajo kolikor mogoče planine, gore in gojzdi, ki veliko stanejo, malo pa nesejo; — naj se fužine in tovarne, ki nič ne nesó, popustijo, med ktere šteje „Anker“ tudi strojno tovarno v Celovcu in fužine na Prevaljah; naj se vse drage stavbe in razširjave popolnoma popustijo.

H koncu piše „Anker“: Razmere „plan. rudn.-družbe“ se nam danes kažejo žalostne; vendar nečemo in ne smemo nad njo obupati, ako je družba volje, poprijeti in držati se pota, ktere ga smo jej pokazali.

Iz Celovca. (Čujte, kaj se dozdeva verskim nasprotnikom nevarno!) Po naključju sem dobil te dni belaski list „Deutsche Allgemeine Zeitung“ od 10. aprila v roke. Pač je vsem znano, kako si prizadevajo te novine v blato potegniti in očrniti vse, kar je koli slovensko, ni pa morda še vsem očito, kako dopisovalci tega lista zasmehujejo tudi pobožne navade in častitljive običaje vernega ljudstva. Evo tukaj dokaza! V tem listu torej pravi dopisovalec članka „Svaritev“, da je navada vernih, poljubovati sv. razpelo, zato zelo nevarna, ker se na tak način lahko kužne bolezni od enega na drugega nanašajo. Tu se vidi, kaj mislijo taki gospodje. Tedaj poljubovanje sv. razpela je nevarno, škodljivo? Ljudje naj se tega varujejo! Vidi se kam moli pes tace, zasmehovati hočejo to lepo navado.

Sveda ako bi ne bilo več pobožnega, vernega ljudstva, imeli bi taki brezsrčni liberalci lahko

igro! V ravno tem listu se podtikajo Slovincem tudi hude namere, dolžijo nas sebičnih uzrokov, zavoljo katerih se potegujemo za slovenski jezik in ljubo narodnost. O tem pa danes nočem dalje govoriti, samo to rečemo mi Slovenci še enkrat — kar smo že velikokrat zatrjevali: Pustite nam Slovincem sv. katoliško vero in naš mili, narodni slovenski jezik in zadovoljni smo!

Ob bregu Celovškega jezera. (Dvojna mera.) Bral sem tisto okrožnico, ktero je „Koroški pavrnpunt“ razposlal med volilce Celovškega in Velikovškega okraja. Na tej okrožnici sta podpisana tudi dva iz Hodiške fare: Janez Seebacher p. d. Jezernik, prvosednik pavrnpunta, in Goričnik, pavr v Ribnici. Oba ta gospoda sta goreča prijatelja novošegne: to je brezverne, osemletne in nemške šole. Kakor smo v „Miru“ brali, dozdeva se g. Jezerniku še clo premalo, da otroci do 15. leta hodijo v šolo. Tudi g. Goričnik je velik prijatelj sedanje šole. On je načelnik krajnega šolskega sveta in oestro kaznuje šolske zamude. Tudi mi slovenski kmetje smo prijatelji dobre šole, tudi mi nimamo ničesar zoper to, da se kaznujejo šolske zamude. Pa vsaka reč ima svojo mero. Tako poznam v Hodišah nekega posestnika, ki ima službenega fanta; ta bode jesen star 15 let. Zavoljo tega je že plačal kazni 2 gld., sedaj je spet obsojen na 3 gld. Konec temu bode, da bode fanta spravil iz službe, da naj gre kamur hoče; bode en potepuh več. Človek bi še nič ne rekel, ako bi šlo vse po enej meri. Pa nevolja poprime človeka, ko vidi, da se meri po dvojnej meri. Ni dolgo, kar so v Hodišah imeli volitev volilnih mož. Gosp. nadučitelj je imel zavoljo volitve toliko opraviti, da tisti petek šole ni bilo. Ali to ni velika gromada šolskih zamud. — Neko deklico je nekdo — slišal sem praviti, da g. podučitelj — udaril po glavi, da celih 14 dni v šolo ni mogla. Tudi to je veliko šolskih zamud. Gosp. Goričnik, šolski načelnik, o teh zamudah niste nič slišali, sicer bi bili to reč gotovo preiskovali in storili svojo dolžnost. Ne verjamemo, da imate dvojno mero.

Iz Borovelj. (Vigred; stroji; nov pridigar; kukalo.) Gorjanci unkraj Drave so že vse izorali in posjali, mi v Rožnej dolini pa smo že tičali v globokeji zimi. Velikonočne praznike smo imeli pa že kopne in lepe, pa žalibog presuhe in vetrovne. Po toplem dežju že vse zdihuje; posebno trda je za krmo, ker menjka sena in slame, paše pa še delj časa ne bode. — Puškarska zadruha že ima nove stroje ali mašine; iz Celovca sta jih prišla ogledovat deželni predsednik gosp. baron Schmid in okrajni glavar gosp. Kronik. Vsi smo te naprave veseli in pričakujemo boljših časov. Visoka vlada nas pri oddaji vojaškega dela gotovo ne bode pozabila. Naša puškarska šola bode pa izučila takih delavcev in mojstrov, ki bojo izdelovali tako robo, da bo lahko tekmetovala z robo drugih tovarn. — Naš okrajni zdravnik gosp. Kastner je znan ko izvrsten govornik. Slava gosp. notarja Čebula, ki je rajnemu Poganiču p. d. Miklavcu govoril na grobu, ga je menda mikala, da naj tudi on prvaku nemško-liberalcev v Rožnej dolini gosp. Oblaser-ju p. d. Peharcu, napravi nagrobno pridigo. Gosp. dekan pa mu tega niso dovolili. (To račico od dekana je izvalila „Fr. Stimmen“.) — Puškarski mojster g. A. Sodija je

iznašel neko prav lično in ročno napravo. Sedanja kukala na puškah niso ročna. Gosp. Sodija pa je iznašel taka kukala, da je lovcu treba le malo s prstom pritisniti, da se kukalo hitro po koncu zravna in jasno kaže. Mojster bode seveda vzel za to iznajdbo privilegij.

Iz Brda na Zili. (Šolske težave.) Odkar so šli spoštovani gosp. učitelj Jan. Šumi iz Brda, nimamo prave sreče z učitelji. Na njih mesto je prišel g. Nik. Lex, dober učitelj sicer, pa je že vsem tudi iz časnikov obče znan. Preselil se je pred kratkim časom v Plajbrške Rute. Mi smo dobili pa gosp. Jerneja Lausegger-ja. Ta je zbolel in kakor se sliši, bil začasno upokojen. Na njegovo mesto je prišel brat Janez Lausegger kot šolski vodja, miren in jako priljubljen gospod. Žalibog, da nas tudi ta kmalu zapusti, ker je predstavljen v Šent-Jakob v Rožu. Boljšega učitelja bi si ne mogli želeli in srečna vsaka občina, ki tega gospoda dobi za učitelja. Mi pa dobimo zopet gosp. Lex-a iz Plajbrških Rut, kakor vem, pa začasno. — Med našo mladino se je kvartanje za denar tako vgnezdilo, da se mora prištevati k najnavadnejšim zabavam. Marsikteri sicer prav priden človek — se spravi ob vso svojo gotovino in dostikrat še primanjka. — Naši krčmarji brez izjeme pripuščajo to peklensko igracjo; politične oblasti pa od tega javeljne kaj vejo. Prav bi bilo, da bi se prišlo tem nerednežem do živega in se odpravila ta pogubonosna igracja.

Iz Zgornjega Roža. (Predstava Kristusovega trpljenja) ali po nemško: „Passionspiel“ je nas več Rožanov vlekla na Gozdanje. Cvetno nedeljo ob 2 popoldne se je predstava pričela. Ljudi je bilo veliko stotin ne samo iz sosednih, ampak tudi iz daljnih krajev. Slišal sem praviti, da so clo iz Celovca deželni predsednik g. baron Schmid s svojo gospo in z drugo gospodo prišli gledat in poslušat. Prostor, kjer se predstava vrši, je nek skedenj na Koreninah; gumno je oder, na katerem se igra, poslušalci in gledalci pa stojijo pod milim nebom. Predstojnik cele družbe, ki ima pri predstavi kaj opraviti, je Filip Tepan po domače Jörgl v Trežčah; Silv. Tepan p. d. Kurnik predstavlja Kristusa, Marija Tepan Marijo, Jak. Lepušič Pilatuža, Juri Lepušič pa Judeža. Unih oseb pa ne vem imenovati. Govori in poje se vse po slovensko. Vse je šlo prav dobro, prav po mojstersko se je obnašal Kristus. Kedar pride do tega, da Kristusa peljejo h križanju, ravna se procesija proti bližnjemu klanecu, kjer so postavljeni trije križi. Ko Kristus s križa glasno zakliče: „Dopolnjeno je“, začne pokati možnarji in oznanjujejo svetu, da je Kristus s svojo smrtjo svet odrešil. Vsem, ki so imeli pri tej predstavi kaj opraviti, gre hvala in zahvala; kajti dostojno in lepo so vsi rešili svojo nalogo. Kar se denarja glešta, pride cerkvi in šoli v korist. Ne bilo bi napačno, timveč želeli, da bi se take ljudske igre vpeljale po več krajih. Marsikaj nerodnega in pohujšljivega bi izostalo!

Iz Medgorij. (Razne novice.) Imeli smo letos prav vesele velikonočne praznike. Vreme je bilo prijetno in kar nas kmete najbolj veseli, da ozimnine dozdej prav lepo stojijo. Šel sem minule praznike po svojih opravilih črez Zagorski most

skoz Galicijo proti Reberci in odtod proti Železni Kapli. Veliki teden so pri Zagorskem mostu neko žensko potegnili iz Drave. Blizo mosta je skočila v Dravo. Ravno ta ženska je že Cvetno nedeljo pri Podgradu šla v Dravo; pa nek hlapec jo je iz vode potegnil. Sirota je doma iz Spodnjega Koroškega blizo Prevalj in se jej menda v glavi meša. — V Železni Kapli sem se po opravljenih svojih rečeh podal k cerkvi Device Marije sedem žalost ne daleč od trga. Pa cerkev je bila zaprta. Na pokopališču sem videl prav lepe nagrobne kamne, ki so se mi jako dopadli. Videl sem pa nekaj, kar se mi ni dopadlo. V nekem kraju na pokopališču sem videl stati bučelnjak in njivo za zelje. Mislil sem si, da bosta njiva in bučelnjak dro drugod dobila pripravnega prostora, ne pa tukaj na posvečenej zemlji, kjer počivajo trupla naših rajnih in čakajo veselega vstajenja.

Iz Pliberške okolice. (Slovenski katekizem!) Velikonočni pondeljek sem se hotel malo oddahniti in za kratek čas pa veselje se podal v Prevalje. Zvedel sem pa tam, da je krajni šolski svet v strahu da nemščino: „Nemški značaj naših šol se mora ohraniti,“ nemščina je v nevarnosti. Oj to je groza in strahota! Kaj se je neki zgodilo? Le počakajte, kaj je! Slovenski katekizem, ki ga gosp. katehet zraven nemškega rabijo, ta presneti katekizem hoče nam vso nemščino zadušiti. Kaj pa še? Proč ž njim iz naših šol, tako zaukazuje visoki krajni šolski svet. Krščanski nauk se mora učiti nemško. Gosp. kaplan so se pa postavili menda po robu in rekli: Podučeval bom kakor dozdej po nemško in slovensko, kakor potreba nanese in kakor morem to pred vestjo in svojo duhovno oblastnijo zagovarjati. Slišal sem praviti, da so gosp. kaplan vso to reč naznanili v Celovec in škofijstvo prosili, naj pove in zaukaže, kaj je storiti. Ljudje so tega veseli in srčno želijo, da bi se krščanski nauk v šoli tako učil, kakor ga učijo starši doma po slovensko, kajti le tako so v stanu, šolski poduk z domačim naukom podpirati. Dobro poznam Lieše in Prevalje; v Liešah so otroci vsi trdi Slovenci, med sto jih ni 10, da bi slovenski ne znali. Drugači je na Prevaljah. Naša nemška gospoda nemške delavce dokaj rada sprejemlje in tako je v šoli precej veliko nemških otrok, pa tudi slovenskih ne menjka. Torej se vse čudi, da more krajni šolski svet, ki k temu nima nobene postavne pravice, kaj takega zaukazati. Je pač ljuba nemščina v nevarnosti; da se ta reši, morajo se napeti vse strune! Domu pridši vzamem „šolski koledar“ za l. 1887 v roke. Kaj tam najdem? Berem tam: „Podučni jezik — slovenski in nemški. V takih šolah se prepoveduje slovenski katekizem!“

Iz Ljubljane. (Razpis častne nagrade.) Znani rodoljub češki in prijatelj mladine slovenske, blagorodni gospod Ján Lego v Pragi, je po županu ljubljanskem podpisanemu odboru izročil sedem cesarskih cekinov v plemeniti namen, da ž njimi nagradi najboljšo povest, namenjeno slovenski mladini od dvanajstih let dalje.

Navedeni znesek sedmih cesarskih cekinov pa je samo častna nagrada, ktera se izplača pisatelju povesti; vrhu tega gospod Ján Lego poskrbi še za to, da pisatelj nagrajene povesti

prejme za spis svoj še navadni pisateljski honorar.

Pisatelj nam v svoji povesti naslikaj vzornega slovenskega mladeniča, odličnega z vsemi krščanskimi in državljanskimi vrlinami; od tiste dōbe, ko začne hoditi v šolo, spremi ga do moških let, ko stopi v praktično življenje, opiši ga živo in plastično brez moralizovanja, da bode mlada duša, videča pred seboj junaka povesti, hrepenela po njegovem vzvišenem vzgledu izpolnovati vse dolžnosti, katere narod, cerkev in država zahtevajo od poštenega moža.

Ako pisatelj takošno životopisno povest postavi v zgodovinsko zanimiv čas ter njeno dejanje opre na take domače kraje, ki se odlikujejo po naradni lepoti svoji, bode tem večja zasluga njegova.

Povest obsejaj šest tiskovnih pól male osmerke, natisnene z navadnimi garmondskimi črkami.

Rokopisi naj se pošiljajo do konca tekočega leta g. Petru Grasselli-ju, županu Ljubljanskemu in načelniku odbora, kateri tudi povesti prisodi darilo ter pisatelju njenemu izroči častni honorar.

V Ljubljani 1. aprila 1887.

Iz Vevčega pod Ljubljano. Povej, povej! ljubi „Mir“ svojim prijateljem gori na Koroškem, da ne bodo mislili, da je že pri nas v belej Ljubljani nemščine konec. Tvoj dopisnik izpod Štrajske gore pravi v poslednji številki, da mu je jako dobro djalo, ko je na celem svojem potovanju slišal samo slovensko besedo. Tu pri nas pa ni tako. To sem skusil sam 27. marca, ko sem bil pri svojih opravilih v Ljubljani. Ne bom popisoval vsakega kota, da si jih je mnogo, kjer se sliši tisti „kuheltajč“, omenjam le to, kar me je najbolj jezilo. Po dovršenih opravilih pridem v Ferline-ovo gostilno — (saj pod tem imenom mi je znana), tukaj prinese natakarica zaželeno pivo, poleg tega jo poprosim: „gospodična, prinesite mi še kak časopis!“ Hitro mi odgovori: „Morate še malo počakati, še ni pečeno!“ — jaz misleč da meni — pečenko ali kaj! hitim prošnjo ponoviti. „Ne, ne, gospodična! časnik, časnik, časopis“ — zdaj me začudeno pogleda, potem pa praša „časopis — kaj pa je to?“ „No, „cajtenge“, — „a cajtengah!“ No, lepa je ta, sem si mislil. V „cajtengah“ pa berem, da se išče natakarica v gostilno, ki je poleg lepega obnašanja vešča popolnoma nemškega jezika, in to v Ljubljani! — čemu neki to? Pač pa bi bilo bolje, da bi se pisalo: Natakarica mora poleg lepega obnašanja biti popolnoma vešča slovenskega jezika in deset božjih zapovedi, kajti potem bi jih pač ne bilo treba po štiri leta v zapor obsojati, kakor smo poslednjič v „Slovencu“ brali. Toliko za zdaj: drugokrat več, ako Vam je po volji. Z Bogom. — (Prosimo; vred.)

Kaj dela politika.

Danes — 25. aprila — prične se v državnem zboru posvetovanje o budgetu, to je o proračunu za l. 1887. Slišali bomo pa spet oistre besede. — Finančni minister na Ogerskem je pa le spet v strašnej zadregi. Dežela je že tako zadolžena črez glavo, vendar bode treba narediti spet nov dolg; kajti primankljej znaša najmenj 80 milijonov. —

Nemčija in Francija se še vedno grdo gledate. Brati je bilo, da so papeža naprosili, naj med njima posreduje in mir napravi. Papež Leo pa niso hoteli te kočljive naloge sprejeti. — Nemčija je v vednem strahu pred Rusi in Francozi in se na nos na vrat oborožuje. — Francija je Rusiji ponudila zvezo, ta pa je ni hotela sprejeti, da si prihrani na vse strani prosto roko. — Novo ministerstvo v Italiji obstoji večinoma iz prevejenih levičarjev. Ubogo ljudstvo! — Rusija ima menda hudo vojsko v Aziji; po vsem Afganistanu se neki pridiguje sveta vojska zoper Rusijo. Prej ko ne je to Angleška moka. — V Bolgariji je še vse čisto pri starem. To je menda gotovo, da princ A. Batenberški ne bode več Bolgarski knez. Kdaj in koga bojo volili za kneza, ne ve še nihče. Sedanji ministri od dne do dne odlašajo, sklicati sobranje ali državni zbor. — Turčija je v denarnih zadregah. Potrkala je že na več krajih, pa povsod jej vrata zapirajo. Kdo pameten bo posodil človeku, ki je že tako na kantu? — Italijanom se v Afriki menda trda godi. Ustajniki jih vedno nadlegujejo.

Gospodarske stvari.

Pravili smo že večkrat, da je sadjereja preobloženemu kmečkemu stanu velika podpora in pomoč. Minulo leto so kmetje na Kranjskem in Štajerskem gleštali veliko denarjev. Torej kmetje! poprimite se sadjereje! Drevesca pa rastejo le počasi, zatorej je živa potreba, da varujete drevesa, ki jih že imate. Ravno sedaj v vigredi je treba, sadno drevje varovati, da dobimo jesen kaj sadja. Med najhujše poškodovance sadnih dreves spadajo vsesortni mrčesi, med temi pa tako imenovana srebrnica ali prstaničar (*Bombix neustria*). Metulj tega mrčesa je temno-rujave barve. Po dnevi le redkokrat frči, zvečer pa v luč sili. Jajca poklada samica najrajši na sadnem drevesu. Prav lepo so jajca, kakor bi jih nanizal, ovita okoli vejice in iz njih zleze vse živo malih gosenic. Te so najškodljivejši mrčes sadnemu drevju, ker včasih listje celih dreves požró. — Živa je potreba, da sadjarji ta mrčes pokončajo. Priden in marljiv sadjar v vigredi sadna drevesa ogleduje, gnjezda raznih mrčesov razdira in pri tem naj tudi sadne mladike preiskuje, vejice z jajčki ovite odrezuje in sežiga. Ako so pa iz jajčic že izlezele male gosence, je treba, dokler se v svojem gnjezdu skupej nahajajo, marljivo pokončati. To se zgodi tako, da se s slamnatimi šopki ali s cunjami pomčkajo. Ta mali trud se dobro splača.

Za poduk in kratek čas.

Naša krajevna imena.

(Dalje.)

II.

Tužni Korotan! Tvoja zgodovina je skoz stoletja nepretrgan dokaz, da Slovan in Slovenec mehek ko lipa ni vstanu protiviti se tujemu življu. Slovenci ponemčevali so se iz raznih vzrokov. Te nam je nadrobno razkril in opisal Jarnik v omenjenih člankih. V naši dobi pridružil se je še nov vzrok, ki ga prej ni bilo. Pritiska še hujši od prejšnjih

in trga samozavest iz srca prostega naroda. To je šola. Po Koroškem in gorenjem Štajerskem zamoremo germanizacijo iz nekterih zgodovinskih podatkov zasledovati. Ko je l. 1227 potoval nemški vitez Ulrich Lichtenstein iz Benetek skozi Koroško na Dunaj spreblečen kakor boginja Venus, šli so mu koroški vitezi nasproti do Vrat. Pri Vratah na zeleni trati postavili so šotore. Ko prijezdi Lichtenstein s svojim spremstvom, stopi koroški vojvoda Brnád pred njega in ga pozdravi v imenu koroških vitezov prav po domače. „Bog Vas primi, kraljeva Venus.“ Torej pred 650 leti govorilo se je na dvoru koroškega vojvode slovensko, tudi tujca niso drugače prejemali kakor po svoji starej domačji šegi. Dandanes pa da slovenski prostak le kak „kuten Tag“ ali pa „kuten Amt“ zakrožiti zna, če kakega mestnega škrija zagleda, je pa že zadovoljen in štima se, da je strašansko izobražen. Tistemu vitezu Lichtensteinu zdelo se je celo čudno, da je dobil v Beljaku od neke gospe, „nemško“ pismo; gotovo se od takratnih viteških gospá ni nadejal nemškega pisma. Ko je prijezditel na zgorenje Štajersko do Kindberga, kjer je sedaj vse trdo nemško, pride mu nasproti poslanec nekega viteza in poroča: „Žena Slovenka kliče Vam v tej deželi dobro došla prežlahтна kraljica.“ Ta žena slovenska gornje-štajerska opisuje se tako-le: Dve dolgi kiti viseli ste jej celo črez sedlo, na sebi je imela godeže, kar je obleka slovenskih žen vrh tega tudi še šapel jako drag in bogat.

Ponemčevanje je napredovalo. Dandanes ne slišiš več po istih krajih nobenega slovenskega glasu. Samo krajevna imena, imena rek in potokov, gorá in gozdov pričajo še o naši starodavnosti. Prišel pa je čas, v katerem hočejo še to vzeti. Slovenci smo ohranili iz starih časov imena nepokvarjena do današnjega dneva. Nemci pa so jih kvarili, na svojo zavijali in sukali; zdaj pa trdijo, da mi Slovenci nimamo pravice njih kraje drugače imenovati, kakor jih imenujejo oni. Hočemo pokazati to s primerom: Kteri Slovenec ne bi poznal mesta Breže ali v Brežah. Nemci so naredili iz te lepe slovenske besede, ki jo vsak človek tudi neučen razumi, pokveko Friesah in kvasijo, da sta Fries in Sachs zidala mesto. Slovenci imenujemo Breže še dandanes tako, kakor se je to godilo pred 1000 leti. Zdaj pa pridejo naši Teytonci iz čiste grmanske krvi, kričijo, razsajajo in zahtevajo samolastno: Vi Slovenci ne smete več rekati Breže, vi morate odslej govoriti našo spako Friesach; in c. kr. statistična centralna komisija ne sme več zapisati slovenskega imena zraven nemškega, zato ker slovenski jezik na Koroškem ni več drugi deželni jezik itd. Slovenski poslanci, kje ste? Ali se ne boste pri prihodnji ljudski štetvi potegnili za to, da Slovenec sme še svoja imena govoriti? Ali boste spali in samo kimali, kedar bo vlada milijone potrebovala? Kaj je Slovencev Althofen? Slovenci pravijo povsod Stari-Dvor; Feldkirchen imenujejo Trg; kdo pozna Gurk? Koroški in tudi drugi Slovenci pravijo sv. Hema, k sv. Hemi hodijo na božjo pot; namesto Griffen govorimo Grebinj; Köttschach so po našem Koče ali v Kočah, St. Johann am Brückel je nemški Šent-Janž; koliko je nemških spak imenovanih Feistritz; to so slovenske Bistrice; koliko je Döllach in Dellach to so naše Dole, v

Dolah. Dolžnost naših poslancev je, da branijo naše pravice, da se nam ne vzamejo naša poštena imena, ki so preživela več ko 1000 let. Po Koroškem biva okoli 120.000 Slovencev; slovenščina je torej drugi deželni jezik. Naj se poslanci ne izgovarjajo, to je Koroška zadeva, to nas ne briga; danes mi, jutre vi. Naj ne mislijo, da se bo nemški moloh z nami Korošci zadovoljil in nasitil. Več bojo snedli, bolj bojo lačni. Ako pripustijo to postopanje, vzeli bodo polagoma Celovec, Pliberk, Velikovec, Železno Kaplo, Beljak, Šmohor, Trbiž in tako naprej. Naj pišejo Nemci svoja imena kakor hočejo, mi se ne vtikamo v njih zadeve; vendar imamo Slovenci pravico zahtevati, da imenujemo koroške kraje, če tudi leže na ponemčenih tleh, v našem jeziku, ki jih je krstil že pred 1200 leti.

(Konec pride.)

Smešničar.

Na Humbrškej grajščini, ki prijazno gleda v Rožno dolino, je bil nek „flegar“, ki je slovenščino le lomil. Bila je ravno nabira vojaških novincev. Bili so zbrani fantje iz celega spodnjega Roža. Na vrsto pridejo Selani. Namesto fanta je pa prišel oče sam in naznanil, da njegov sin ni za vojake. Flegar začne razsajati in vpiti nad očetom: „Prinesi ga sem“ to je zasukano po nemškem: „Bring ihn her“. Oče debelo gleda in, ker vpitja: „Prinesi ga sem“, ni konec, zavrne: „Ja, gospod! moj sin je že velik in težek, jes ga ne morem sem-le prinesiti.“ Vse se je glasno smejala.

Kaj je novega križem sveta?

Na Koroškem. Svitli cesar so pogorelecem v Goričah darovali iz svojega denarja 1000 gld. — Okrajni sodnik v Beljaci, g. Strauss, pride za tajnika k deželni sodnji v Celovec; na njegovo mesto v Beljak pride okr. sodnik v Šent-Lenartu gosp. Hirschmann. V Podkloster pride za okr. sodnika gosp. Nadamlenzki, dozda namestnik državnega pravdnika v Ljubnem, avskultant gosp. dr. Jož. Mayr pride za sodnijskega adjunkta ali pristava v Šent-Lenart, pa tako, da bode nastavljen pri Beljaški sodnji. — Gosp. Jan. Mehringer, ki tako dolgo in zvesto služi pri alpini v Prevaljah, dobil je srebrni zaslužni križ. — Premil. gosp. knezoškof bojo sv. birmo delili 8. maja pri sv. Hemi na Krei, 9. v Brežah, 10. v Motnici, 22. v Žabnicah, 24. v Šent-Štefanu pri Zili in 25. v Nemškem Blajbergu. — Rajni grof Wiedman v Paternijonu je mestu Beljak volil blizo 200.000 gld., da se tam napravi dijaško semenišče. Prosilci morajo biti nemške krvi in rojeni Korošci. — 2. aprila je bila bolnišnica usmiljenih bratov v Šent-Vidu v velikej nevarnosti. Nek klepar, ki je streho popravljal, se je malomarno obnašal in ogenj utrosil. — Sneg je v Celovec drag. Da ga je občina iz mesta spravila, plačala je dnine 4557, voznine 1729, to je v denarjih 5667 gld. 80 kr. — Luka Jernej, v Incnejvesi, Galicijske fare, je v svoji oporoki odločil za uboge 100 gld. — V Motnici je bil veliki četrtek pokopan dijak-Marijaniščan Janah; bil je že v VII. latinskej šoli, priden in pobožen. Uboga

mati britko žaluje za njim. Naj v miru počiva! — Starci, katerim so knezoškof veliki četrtek noge umivali, so vsi vkup stari 900 let. Najstarejši je star 82, najmlajši 66 let, poprečno pride na enega starost 75 let. Na južino pridejo vsi v škofjo palačo, kjer jim škof in stolni korarji strežejo, kar ostane, nesó domu, zraven pa še dar v denarjih.

— Vas Gospasveta je bila v velikej nevarnosti. K sreči so ogenj, ki se je v nekej koči podstrešino vnel, hitro zagledali in srečno pogasili. — V Bevnellu je plin skorej eno družino zadušil. Cev je bila poknala in plin je v izbo predril. — Na Muti v Zilskeji dolini je pogorela tovarna za vžigalnice. Gosp. Placota ima škode na 12.000 gld. — Pri sv. Jederti v Lavantinskeji dolini je neka dekla svojemu gospodarju ukradla precej srebrnine, hranilnične bukvce in srečke. Zagrabili so jo in večidel denarjev pri njej še našli. Bukvce in drugo papirnato robo je pa vrgla v Lavant, tako trdi. — Podkrnosom se je pri Velikonočnem streljanju možnar razletel in nekega fanta ubil. Streljalci bodite previdni! — Velikonočno nedeljo popoldne je v Beljaci neka lesena koča pogorela. Gosp. Wirthovo lesovje je bilo v velikej nevarnosti. — V Bistrici na Zili se bode šolska hiša prizidala. Dražba za to podvzetje, ki je cenjeno na 3926 gld. bode ravno tam dne 30. aprila ob 9. uri. — Pri Zatičini blizu Trga so iz ribnjaka potegnili mrtvega človeka. Ime mu je Matija Mehar ali Vehar, rojen je l. 1844 in spada pod občino Žire na Kranjskem. Delal je pri nekem mizarju in pri svojem odhodu imel 18 gld. in urico. Ker denarjev in urice ni bilo najti pri njem, zraven pa je bil ves pobit: ni drugači misliti, da ga je kdo ubil, oropal in potem vrgel v ribnjak. To se je moralo zgoditi že pred nekaterimi meseci. — V Tinjah je bil 19. t. m. pokopan sedmošolec-Marijaniščan Karol Stotz. Več prihodnjic.

Na Kranjskem. Črni vojski je v Ljubljani prištetih 1108 mož. — Novo knjižico z naslovom: „Angelček, otrokom učitelj in prijatelj“, izdal je katehet g. Ant. Kržič; I. zvezek obseza 48 strani, dobiva se v „Katoliški bukvarni“ v Ljubljani za 12 kr., po pošti 5 kr. več; mi jo srčno priporočamo! Gosp. Ivan Vrhovnik poslal je družbi sv. Cirila in Metoda 100 gld. za velikonočne piruhe. Slava! — Lokalna železnica Ljubljana-Kamnik pričela se bode baje še to poletje graditi. — Velik ogenj bil je na velikonočno nedeljo v Godešči pri Škofjiloki. Pogorelo je 25 hiš in blizu 30 drugih poslopij. Tudi cerkev je pogorela. Škode je nad 50.000 gld. — Občni zbor „Matice Slovenske“ v Ljubljani bil je 13. t. m. in udeležilo se ga je 60 članov. Iz predsednikovega in tajnikovega poročila je razvidno, da ta za vse Slovence vevaležni literarni zavod od leta do leta bolje napreduje.

Na Štajerskem. Južna železnica je v Mariboru odpustila 44 svojih delavcev, ker pomanjkuje dela. — Dva nova Sokola se snujeta na Štajerskem, eden ob Dravi: „Dravski“ v Ptuj, drugi ob Muri: „Murski“ pri Radgoni. — Na Bizeljskem, kjer so dozdaj gospodarili nemčurji, so pri občinski volitvi prvokrat zmagali Slovenci. Slava! — Po najnovejši štetvi ima Gradec 99.350 prebivalcev. — Tudi na Štajerskem živina nima nobene cene, mesarji pa z mesno ceno le na viš bijejo, ravno tako tudi na Koroškem. — M. Sluga v Doleni je

šla na delo, dva majhena otroka pa pustila doma. Zvečer domu pride in ne najde ne kože ne otrok, vse jej je zgorelo. — V Mariboru so preč. gosp. stolni prošt Jurij Matjašič 21. aprila obhajali svoj 80. rojstni den. Že od nekdaš slovijo kot zvest narodnjak in prijatelj šolske mladine. Mnogaja leta! — Pri volitvi za okrajni zastop v Konjicah so v III. razredu zmagali slovenski kmetje.

Duhovniške spremembe v Krški škofiji.

Fare sta dobila čč. gg. Kikel Tomaž Šent-Ruprecht pri Celovcu in Podlipnik Jan. Radišče. Č. g. Katnik Fr. je postal kanonik v Gospisveti. — Č. g. Robas Ign. pride za provizorja na Žihpolje. Č. g. Kugler Pet. za kaplana v Beljak. — Umrli je penz. župnik Ažman Sim. R. I. P.

Javna zahvala.

Prisrčno se tu zahvaljujem vsem tistim dobrotnikom, kateri so v mojej bolezni k meni prišli, in mi ali z denarjem ali pa z naturalnimi darovi postregli, zlasti pa se še prisrčno zahvaljujem gosp. glavarju tukajšne požarne straže pri Sedmih studenih, in njegovemu namestniku g. Tomažu Treiberju, ki sta pri svojih podložnih gasilcih za mene zbirko napravila, pri kateri se je še čez 21 goldinarjev nabralo. Še enkrat rečem: stokrat hvala! in Bog Vam plačaj! Vsem mojim gasilnim tovaršem, to še toliko bolj, ker si jes mojo bolezen nisem napravil pri ognju, ampak le pri povodnji v decembru 1886.

Na Vočilu 5. aprila 1887.

Sebastian Limpl.

Usmilite se in pomagajte!

Velikonočno nedeljo ob polnoči je v Goričah, podružnici Borlske fare v slovenskeji Zili navstal ogenj in v dveh urah pokončal 27 hiš, še več pa drugih poslopij. Pogorelo je sirotam vse, kar so imeli: obleka, hišna oprava, žito, mesovje, klaja, tudi nekaj živine; sreča, da nikdo ni prišel ob življenje. Škoda je grozno velika, gotovo znaša več kot 170.500 goldinarjev. Ta škoda je pa še tim večja, ker je v Goričah v kratkem času večkrat gorelo in so ljudje že tako v revah in stiskah.

Slovenci! V Goričah se je rodil slavni naš Matija Majar, — potreba in revščina njegovih rojakov je neizrekljivo velika. Zatorej s sklenjenimi rokami vpijejo: Usmilite se in pomagajte nam! Bog vam bode vse stoterno povrnil!

„Mir“ je volje mile darove prejemati, naznajeati in gosp. dekanu Fric-u v Šmohoru pošiljati.

Vredništvo.

Darovali so:

Prof. And. Einspieler	5 gld. — kr.
Neimenovan	3 „ — „
Marija Einspieler	1 „ — „
Č. g. Ant. Wakonig	1 „ — „
Č. g. Lambert Einspieler	5 „ — „
Skupno	15 gld. — kr.

Loterijske srečke

od 26. aprila.

Gradec	84	22	81	40	12
Dunaj	67	63	90	57	78

Oglasila.

Slavnemu občinstvu in čč. gg. duhovnikom priporočam podpisana najuljudnejše moje

gostilno,

v kateri točim pravo, izvrstno in nepokvarjeno Dolenjsko vino različnih vrst na drobno in debelo po najnižjih cenah. — Častitim obiskovalcem moje gostilne morem tudi vsaki čas postreči z okusno prirejenimi gorkimi in mrzlimi jedili.

Spoštovanjem

Ana Maintinger,

krčmarica v Celovcu, Fröhlicheve ulice št. 5, blizu trgovca Merlina.

Tekočina za usnjeno robo.

J. Benedikt v Šent-Valentinu na Niže-avstrijskem je iznašel tekočino, ki nareja, da se obuvata, vozovna in konjska oprava in vsaka usnjata roba lepo sveti v nekih minutah. Ni treba nobene šteti in nobenega truda. Zatorej je ta tekočina že prejela 25 medalij, veliko pohvalnih pisem in je tudi pri armadi vpeljana. Dobila je tudi 23. avg. 1886 c. k. privilegij. V Celovcu jo prodaja trgovec Musi, v Beljaci trgovec Canaval.

Posestvo s kovačnico in z novim pohištvom, ki ima 7 mernikov setve in nekaj travnika, se prostovoljno proda pod ugodnimi pogoji. Posebno pripravno je to posestvo za kovača. Več pove posestnik Strigl v Tinjah pri Velikoven.

ŽELODČEVA ESENCA
lekarja **Piccolija**
v Ljubljani.

rešila me je od nepopisljivih muk, koje sem trpel vsled želodčeve obolelosti veliko let! vsa umetnost in vede zdravništva obupala je nad menoj in gotovo bi bil že danes pokopan, ko bi ne našel rešilne roke v tem neprecenljivem sredstvu, ki me je rešilo pogubne bolezni.

H. Hermann, delovodja v Tržaškem arsenalu.

Izdelovatelj pošilja jo v zabojčkih po 12 steklenic za 1 gld. 36 kr. po poštnem povzetju. Poštino trpé p. t. naročniki.

V steklenicah po 15 kr. se prodaja v Celovcu pri lekarju V. Thurnwaldu na Novem trgu; v Beljaku pri Scholzu, dr. Ernst Kumpf, lekar; v Trbižu pri Sieglu; v Gradcu pri Eichler in Nedved; v Mariboru pri Bancalariju; v Celju pri Kupferschmiedu.

P. n. gospodom članom

„SLAVIJE“

vzajemno zavarovalne banke v Pragi.

V poslednji dobi razširjajo se po raznih banki „Slaviji“ kot češkemu zavodu sovražnih časopisih, kakor tudi po nekterih odpuščenih funkcijonarjih banke in drugih nepoklicanih osebah nehalne vesti o banki „Slaviji“, katerih vsebina v glavnih potezih je ta, da so notranje razmere zavoda netolažne in da njene rezervne zaloge neso dosti sigurno naložene.

Spodaj podpisano upravelno svetovalstvo šteje si torej v svojo dolžnost, p. n. članstvo na to opozoriti, da se vse te vesti nikakor ne naslanjajo na resnico, in konstatovati, da so notranje razmere banke „Slavije“ popolnem v redu, da ni nobenega povoda za najmanjšo nezaupnost, da rezervne zaloge njene niso ne le popolnem nedotaknene, ampak so se še zvišale v tekočem letu, kakor razvidno iz naslednjih števil in dat.

Poleg bilancije za leto 1885, ki je bila potrjena po revizorjih računov in po poverjenikih, ktere je izvolil občni zbor dne 15. maja 1886 in ktera je bila predložena visokemu c. kr. ministerstvu, so rezervne zaloge na naslednji način naložene:

V vrednostnih papirjih (in sicer v avstro-ogerskih državnih in zastavnih listih češke hipotečne banke itd.)	gld. 3.896.428—
v rejalitetah	588.083—
v zagotovljenih hipotečnih posojilih	1.228.281-11
v predplačilih na police banke „Slavije“	312.806-23
v c. kr. poštno-hranilnem uradu na Dunaji in drugih javnih novčnih zavodih (bankah in posojilnicah)	362.616-68
v gotovini v blagajnicah	21.940.84
Vrednostni papirji znašali so 1. januarja 1887, kakor so določili revizorji dne 6. januarja 1887	4.028.150—
Pomnožili so se torej za	181.722—
vključ temu, da se je v III. oddelku (podedovanjskih društvih) članom na zapadle police izplačalo v gotovini	625.709-59
Komur je od tega, da se prepriča ob istinitosti teh števil, dano mu je po sklepu občnega zbora z dne 15. maja 1879 na voljo, pregledati knjige in blagajnice v prostorih banke „Slavije“.	

Upravelno svetovalstvo vzajemno zavarovalne banke „SLAVIJE“ v Pragi.